

Kad Violeta pamodās, apkārt viss trīcēja!

LŪGŠANA ZEMESTRĪCES LAIKĀ

Pārrunā ar saviem ģimenes locekļiem to, ko darīt ārkārtas situācijā.

Noele Barusa
(Sīasts ir balsfīts uz patiesiem notikumiem)

Violeta bija aizmigusi, kad viņu pamodināja rīboņa. Sākumā viņa nodomāja, ka tas bija pērkonis.

Taču troksnis tikai pieņēma spēkā. Sāka trīcēt viņas guļamistabas logi.

Violeta klusiņām apsēdās. Tā bija zemestrīce!

Tikai nesen viņa kopā ar ģimeni bija pārcēlusies uz Peru. Viņa zināja, ka te bieži notiek zemestrīces. Un viņa kopā ar savu ģimeni bija gatavojusies un izmēģinājusies, kā šādā situācijā rīkoties. Taču tā bija

daudz biedējošāka, nekā viņa bija iedomājusies. Viņa varēja sajust, kā trīc viņas ķermenis!

Violeta ieskrēja virtuvē un palīda zem galda. Pēc dažām sekundēm viņai pievienojās brālis un māsa. Tad arī mamma un tētis.

„Malači, ka atcerējāties to, ko mēs bijām trenējušies,” pateica tētis. „Vai viss kārtībā?”

Violetas brālis un māsa pamāja ar galvu. Taču Violeta bija nobijusies. Viņa aizvēra

savas acis. Bija grūti neņemt vērā to, ka viss apkārt trīcēja.

Tad Violeta atcerējās, ka var lūgt. Viņa aizvēra acis un nolieca galvu. „Mīļais Debesu Tēvs,” viņa čukstēja, „lūdzu, parūpējies par manu ģimeni.”

Violeta turpināja lūgt. Viņai šķita, ka kāds viņu cieši apskāva. Kad viņa bija beigusi lūgt, viņa atvēra savas acis. Mamma un tētis bija sakrustojuši savas rokas. Arī brālis un māsa turēja rokas sakrustotas. Viņi visi lūdza! Zeme joprojām trīcēja. Taču sirdī un

prātā Violeta sajuta mieru.

Beidzot zeme pārstāja trīcēt. Violeta kopā ar savu ģimeni drošības pēc palika zem galda vēl kādu brītiņu.

„Kā tu jūties?” mamma vaicāja Violetai.

„Labi,” Violeta atbildēja. „Sākumā es biju ļoti nobijusies. Taču lūgšana man palīdzēja justies labāk.” Viņa apskāva mammu. Viņa bija priecīga par to, ka Debesu Tēvs bija viņai palīdzējis sajust mieru. ●

Šie notikumi norisinājās Peru.